

§ 9.

§ 7 i lov nr. 183 af 4. maj 1939 affattes således:

„Danske skibe, som ikke er forsikringspligtige efter denne lov — herunder skibe under bygning for danske rederier ved dansk værft, for såvidt de er søsatte —, kan af bestyrelsen optages i instituttet efter derom fremsat skriftlig begæring. Det samme gælder de i 6 § nævnte skibe, for hvilke fritagelse for forsikringspligt er tilstået.

Skibe over 20 brutto registertons, der er hjemmehørende på Færøerne, kan af bestyrelsen optages i instituttet efter derom gennem Færøernes landsstyre fremsat skriftlig begæring.

Optagelse i instituttet i henhold til denne paragraf kan ikke tilstås for kortere tid end et år.“

§ 10.

§ 12, stk. 5, og § 13 i lov nr. 183 af 4. maj 1939 ophæves.

§ 11.

Denne lov træder i kraft den 1. april 1949.

Bemærkninger til lovforslaget

Krigsforsikringen for danske skibe er oprettet ved lov nr. 183 af 4. maj 1939. Kapitalgrundlaget var ifølge loven en garantikapital på 80 mill. kr., hvoraf 40 mill. kr. blev tegnet af staten og 10 mill. kr. af forsikringsselskaber og banker m. v., medens de resterende 30 mill. kr. blev pålignet de forsikringspligtige redere i forhold til deres skibes forsikringsværdi. Endvidere var der i loven indsat en bestemmelse, hvorefter staten, såfremt det indenfor 4 måneder efter forsikringsvirksomhedens påbegyndelse måtte vise sig, at 60 mill. kr. af garantikapitalen var tabt, skulle yde instituttet et beløb på indtil 20 mill. kr. som foreløbig støtte til videreførelse af virksomheden (chockrisikogaranti). Denne garanti blev ikke effektiv.

Den 9. april 1940 standsede instituttet sine betalinger, idet dets risiko som følge af de da indtrådte begivenheder måtte anses for uoverskuelig, således at det ikke kunne overses, om instituttet ville være solvent.

Ved lov nr. 211 af 29. april 1940 oprettedes derefter under *ubegrænset statsgaranti* en ny afdeling indenfor instituttet til overtagelse af forsikringer for skibe, der fremdeles sejlede under de danske rederiers kontrol (hjemmeskibene).

Ved lov nr. 38 af 3. februar 1941 blev den gamle afdelings ansvar udvidet til at omfatte de danske skibe, der efter den 9. april 1940 i overensstemmelse med regeringens opfordring havde søgt neutral havn,

og for hvilke krigsforsikringens ansvar efter de hidtil gældende regler muligvis måtte anses for ophørt. Samtidig blev afdelingens garantikapital forhøjet med 30 mill. kr., hvoraf staten tegnede de 20 mill. kr., medens 10 mill. kr. blev pålignet rederne. Den gamle afdelings garantikapital udgjorde herefter 110 mill. kr. fordelt med 60 mill. kr. på staten, 40 mill. kr. på rederne, 5 mill. kr. på banker og 5 mill. kr. på forsikringsselskaberne.

Den nye afdeling har drevet virksomheden indtil nu og har i øjeblikket et overskud på 8—9 mill. kr.

Efter at der nu med de fleste lande er truffet aftale om en ordning med hensyn til erstatninger for tab og brug af danske skibe under krigen, skønnes den gamle afdelings stilling at være således, at 55 mill. kr. af garantikapitalen på 110 mill. kr. er tabt. Disse 55 mill. kr. er indkaldt på garantikapitalen og praktisk talt indbetalt. Kun enkelte småbeløb må muligvis afskrives som uerholdelige.

Da det må anses for urimeligt, at staten fortsat skal være inde i en ubegrænset hæftelse for krigsrisikoen for danske skibe, er det med de interesserede parter taget op til overvejelse at afvikle den nye afdeling og at lade virksomheden overgå fra den nye til den gamle afdeling. Da denne afdelings kapitalgrundlag — de i behold værende ca. 55 mill. kr. af garantikapitalen — imidlertid er utilstrækkelig, idet forsikringsværdien af den danske flåde i dag er ca.